

26. ČÍSLO / III. ROČNÍK

4,- Kč

25. ČERVEN 1995

BLAHOŘEČENÍ „OTCE VYHOŠTĚNÝCH“

(PROMLUVA JANA PAVLA II. PŘI GENERÁLNÍ AUDIENCI 7. ČERVNA 1995)

1. Na svatodušní neděli mi bylo dopřáno navštívit ještě jednou Belgii, národ a církev, jimž jsem zvláště zavázán už od doby svých studií v Římě, kdy jsem byl hostem Belgické koleje. Tentokrát cílem mé krátké návštěvy bylo blahořečení P. Damiána de Veustera, misionáře kongregace Svatých srdcí Ježíše a Marie, který položil svůj život ve službě malomocným na ostrově Molokai, v Havajském souostroví.

2. vatikánský koncil věnuje v konstituci o církvi zvláštní kapitolu všeobecnému povolání ke svatosti. Potvrzením takového povolání jsou svatí a blahoslavení, které církev povyšuje k účtům oltářů, staví je jako vzory evangelního života s jasnými rysy hrdinské ctnosti. Před dvěma týdny jsem měl velkou radost, když jsem mohl svatořečit v Olomouci na Moravě svatou Zdislavu a svatého Jana Sarkandra. Minulou neděli to byl P. Damián de Veuster jako pokračování téhož svědectví svatosti. Skutečnost pak, že toto blahořečení připadlo na slavnost seslání Ducha svatého, dodává pak události zvláštní výmluvnost. Duch svatý je totiž Osoba Nejsvětější Trojice, již je vlastní zvláštním způsobem svatost Boha. Duch svatý je proto pramenem svatosti člověka a neustálým původcem našeho posvěcení.

Po nanebevstoupení Páně zůstala nejsvětější Panna a apoštolové ve večeři na modlitbách v očekávání Ducha svatého: tato modlitba jistým způsobem nachází své vyslyšení stále v dějinách církve. Dosvědčují to svatořečení a blahořečení, včetně onoho P. Damiána, který žil v letech 1840-1889; jeho příklad strhl mezi jinými i polského jezuitu P. Jana Beyzyma, apoštola malomocných na Madagaskaru. Proces blahořečení P. Beyzyma právě probíhá.

2. Měsíc červen je zasvěcen Božskému Srdci Ježíšovu. To výrazně podtrhla skutečnost, že blahořečení P. Damiána se konalo v Bruselu před bazilikou Božského Srdce na Koekelbergu. Navzdory silnému dešti bylo sledováno v hluboké usebranosti a kolem oltáře se tísnili věřící z mnoha měst a národů. Jedna delegace přišla až z ostrova Molokai, aby dostala relikvii svého misionáře a aby si ji odnesla do své vlasti.

Belgická církev vybudovala baziliku Božského Srdce po skončení první světové války, která si vyžádala velmi mnoho obětí. Jak přitom nepomyslet na velké válečné pohřebišťe u města Ypres nedaleko Gentu, kde se během mé předešlé návštěvy před deseti lety konalo setkání s mládeží.

Vzpomínka na první a především na druhou světovou válku, krátce po oslavách 50. výročí jejího skončení v Evropě, se spojila během návštěvy ve vroucí prosbu za mír na evropském světadílu a v celém světě. Belgičané se velmi angažují v úsilí o uchování míru. Stojí za to zde připomenout nynějšího arcibiskupa z Mecheln-Bruselu kardinála Daneelse, předsedu světové organizace Pax Christi. Jeho předchůdci hráli významnou roli v dějinách národa jak za první, tak za druhé světové války: během první vedl diecézi kardinál D. Mercier a během druhé kardinál J. Van Roey, jehož dědictví pak převzal kardinál L. J. Suenens, dnes už devadesátiletý. Obřad blahořečení nám umožnil navázat na tyto nové církevní osobnosti a na svědectví, které vydali Kristu.

Odpolední setkání v katedrále arcidiecéze Mecheln-Brusel bylo pak jakýmsi díkučiněním za blahořečení, které vyjádřily kongregace svatých Srdcí Ježíše a Marie, působící v různých zemích světa. Je žádoucí, aby blahořečení P. Damiána přispělo k jejich intenzivnější misijní činnosti. Obřadu se zúčastnil i celý belgický episkopát, mezi jehož zásluhy v životě církve je třeba připomenout to, co vykonal na poli ekumenismu jak před koncilem, tak po 2. vatikánském koncilu.

3. Závěrem bych rád srdečně poděkoval episkopátu a církvi, která je v Belgii, že mě pozvaly na tuto návštěvu. Děkuji rovněž vládním představitelům, odpovědným veřejným pracovníkům, kteří se všemožně přičiňovali o její dobrý průběh. Především ale děkuji za pastorální přípravu návštěvy, která je zárukou hojných plodů v životě věřících.

Tato apoštolská návštěva se měla konat minulý rok, ale kvůli známé nehodě, která mě postihla, musela být odložena. Měla by být mnohem členitější a rozsáhlejší, s více setkáními a etapami. Mezi nimi setkání s mladými, které nechybí v žádné mé apoštolské návštěvě, protože mládež je budoucností a nadějí církve i společnosti.

Chtěl bych využít této příležitosti, abych pozdravil všechny, s kterými jsem se mínil setkat.

Nemohu nevpomenout na královskou rodinu. Děkuji králi Albertovi a jeho paní za milé přijetí. Belgie je konstituční monarchie a belgičtí králové jsou nesmazatelně vepsaní do dějin svého národa a také do dějin Evropy. Myslím na krále v době první a druhé světové války. Zvláště však myslím na krále Baudouina, který nedávno zemřel. Měl jsem to štěstí setkat se s ním několikrát, nejen během své předešlé návštěvy v Belgii, nýbrž i zde v Římě. Jeho památka je vryta do paměti jeho krajanů, ale i nás všech. Byl velkým obhájcem práv lidského svědomí, ochotným hájit Boží přikázání a zvláště páté přikázání: „**Nezabiješ!**“, zvláště pokud se týká života nenarozených dětí.

Jeho duchovní dědictví pečlivě uchovávané královnou vdovou Fabioulou, je společný poklad pro národ i pro církev. Jak je jeho památka živá u jeho krajanů, to dosvědčuje pohnutý a všeobecný ohlas, jaký vyvolala připomínka jeho osobnosti u těch, kteří se zúčastnili obřadu blahořečení P. Damiána.

Má návštěva v Belgii a především blahořečení P. Damiána se stala důležitou etapou na pochodu přípravy na počátek třetího tisíciletí. Svatí totiž mnohem plněji ozřejmují přítomnost Krista v dějinách lidstva. Díky jim Kristus „**tentýž včera, dnes i navěky**“ (srv. Žid 13,8) nám dovoluje překročit hranice času, a tak se připravovat na věčnost, která je Božím rozměrem.

Radio vaticana, P. J. Koláček S.J.

POZNÁMKA:

Na dnešní audienci je přítomna 17členná delegace japonského buddhismu TENDAI. Vede ji velmistr ctihodný Yusaki Sakai, uctíváný v Japonsku jako živý Buddha, a ctihodný Ryu-sho Kobayashi, druhý nejvyšší představitel chrámu Enryaku-ji na hoře Hiei.

MYŠLENKA NA NEDĚLI

Slovo na neděli
(12. neděle během roku c -)

ZA KOHO MĚ POKLÁDÁTE?

Rozjímání nad úryvkem
Lk 9, 18-24

Kdo chce za mnou přijít, nes každého dne svůj kříž a následuj mne.
(Lk 9,23)

Chceš se dnes opět setkat s Ježíšem? Odešel do samoty. I on potřebuje po dlouhých hodinách vyplněných intenzivní apoštolskou prací odpoutat se od osob i věcí, aby mohl v tichosti a usebranosti hovořit se svým Otcem.

Chceš vědět, o čem spolu rozmlouvají? Poznáš to z jeho postoje i z jeho vzezření. Popros jeho věrné, aby ti umožnili v tichosti pozorovat Ježíšovu modlitbu. Jen zdánlivě je tu sám. Z celé jeho bytosti je zřejmé, že klečí tváří v tvář před svým Otcem a vzdává mu chválu a díky jménem celého stvoření. I tvým jménem děkuje Bohu, že tě tvořil a obdařil nejen životem, ale i svou milostí a láskou. Klaní se mu jako svrchovanému Pánu nebe i země a poslušně přijímá jeho nejsvětější vůli. Prosí jej za všechny, které mu Otec dal. I za tebe prosí. Připoj se k němu a otevři své srdce. Uč se od něho a s ním klanět, chválit, děkovat i prosit. Uč se rozmlouvat s Bohem tváří v tvář.

Možná, že jsi vstoupil na to místo nesměle, ale Ježíš je rád, že jsi zde

spolu s ním. Po rozmluvě s Otcem hledá někoho z lidí, s kým by si mohl pohovořit. Jeho srdce je plné Otcových slov. Mluvili spolu o poslání Syna člověka. Bude úspěšné? Přijmou lidé jeho i radostnou zvěst, kterou přináší? I Ježíšovo srdce zná pochybnosti, obavy a tíseň. Vyjdi mu vstříc a nabídni mu svou společnost. Přesvědčíš se, že času, který mu věnuješ, nebudeš nikdy litovat.

Ježíš má pro tebe otázku: „Za koho mě lidé pokládají?“

Odpověz po pravdě, co o tom víš. Vzpomeň si na své známé, přátele, spolupracovníky.. Jedni ho pokládají za léčitele, jiní za gura, jiní za superstar, jedni za vánoční idylku, jiní za výmysl... ale mnoho je těch, kteří jej nemají za nic, protože o něm nic nevědí...

„A za koho mě pokládáš ty?“

Ptá se tě, protože doufá, že tě bude moci připojit k těm, na které se může spolehnout. Nespěchej s odpovědí. Než odpovíš, podívej se dlouze do svého srdce i do Ježíšových očí. Nejde tu o slova ani o formulace. Jde o pravdivé vyznání upřímného srdce. Ježíš nečeká lichocením, ani poučky, nýbrž pravdu. Neboj se jí vyslovit, ať je jakákoliv.

Ježíš tě za tvou upřímnost odmění stejnou upřímností. Vybral si tě, aby měl komu otevřít své srdce i svou budoucnost. Před těmi, kdo jsou ochotni se k němu zcela a bezvýhradně připojit, nic netají.

Jeho budoucnost a jeho kariéra nesměruje k ničemu z toho, na co se s takovým úsilím zaměřují lidé tohoto světa. Jeho image nemá se současnými halasně propagovanými idoly nic společného. Zakládají si na majetku, a on nemá, kam by hlavu složil. Prahnou po moci, a on kráčí vstříc pohrdání, potupám a úplnému vyhoštění ven za město. Zbožňují rozkoš, a on zvolil strádání, odříkání, bolest a potupnou smrt. Ale třetího dne bude oslaven. To je úděl, o kterém mluvil se svým Otcem a který poslušně přijal.

Víš tedy, na čem jsi. Zůstat s ním znamená vzdát se toho, co se zatím zdálo být vším. Nejvíce ze všeho je třeba vzdát se sama sebe. To není cesta k nirváně. To je velkodušná nabídka fantastické výměny lidského za božské. Dáš-li Ježíši již nyní sám to, co jednou tak jako tak ztratíš, dá ti to, co nikdy neskončí: sám sebe.

Zůstaneš? Odejdeš? Nebo chceš jen tak zpovzdálí sledovat, jak to dopadne? Uvědom si, že vlastně teprve tímto svým rozhodnutím vyznáš po pravdě, za koho pokládáš Syna člověka. On sám bez ohledu na tvé rozhodnutí zůstane tím, čím je: tvým bratrem, tvým Bohem, tvým životem, tvým vším. Chtěl by tě mít u sebe nejen nyní, s tím nepohodlným každodenním křížem, ale i potom, třetího dne....

„Za koho mě pokládáš?“

Bratr Amadeus

AUTENTICKÁ ZPRÁVA O ZJEVENÍ SVATÉ MARKÉTY – MARIÍ ALACOQUE

Svatý Klaudius de la Colombiere, duchovní vůdce světice, zapsal ve svých Poznámkách z exercicií:

Bůh se otevřel osobě, o které se pravem věří, že je podle jeho Srdce, a to pro velké milosti, které jí udělil. Svěřila se mi. Přikázal jsem jí, aby vše, co mi řekla, napsala. Chtěl jsem to popsat v deníku svých exercicií, neboť Bůh si chce v tomto plánu posloužit mými chabými silami.

„Když jsem jednou byla před Nejsvětější svátostí,“ říká tato svatá duše, „bylo to v oktávě, přijala jsem od Boha mimořádné milosti jeho lásky. Toužila jsem mu dát náhradu a oplatit lásku láskou. Řekl mi: „Nemůžeš udělat nic většího, než když vykonáš to, oč jsem tě již tolikrát žádal“. Ukázal mi své Božské Srdce: „Viz to Srdce, které lidi tolik milovalo, že ničeho nešetřilo a se strávilo, aby jim odkázalo lás-

ku. Ale od většiny se mi dostává jen nevděku, chladnosti, neuctivosti, pohrdání a svatokrádeží, které pro mne v této svátosti lásky mají. Ale nejvíce mne bolí, že právě tak se mnou jedná i duše mně zasvěcené. Proto tě žádám, aby první pátek po oktávě svátku Těla a Krve Páně byl zasvěcen zvláštní uctě mému Srdci; aby se mu přinášela náhrada veřejným odpošovaním a aby se obětovalo ten den smírné přijímání jako náhrada za urážky, kterých se mi dostává po dobu výstavy na oltáři. Slibuji ti, že mé Srdce se rozšíří, aby v nadbytku vyliilo činnost své Božské lásky na ty, kdo je budou takto uctívat.“

„Avšak na koho se, můj Pane, obracíš? Na nepatrného tvora a ubohou hříšnici, která by pro svou nehodnost mohla překazit naplnění Tvého plánu! Máš tolik velkodušných duší, aby ho provedli.“

„Ach, jak jsi pošetilá; nevíš, že si slou-

žím tím nejslabším, abych zahanbil silné? A nevíš, že obvykle na nejmenších a chudých v duchu je jasněji viditelná má moc, aby nic nepřipisovali sami sobě?“

„Dej mi tedy, říkám mu, pomoc provést to, co ode mě žádáš“. K tomu mi připojil:

„Obrať se na mého služebníka (O. Klaudius de la Colombiere) a vkaž mu ode mne, aby učinil vše, co je v jeho silách, aby zavedl tuto pobožnost a prokázal tak radost mému Božskému Srdci. Ať se nenechá odradit překážkami, se kterými se při tom setká, neboť nebudou chybět; musí však vědět, že ten, kdo zcela nedůvěřuje sobě a spoléhá se jedině na mě, je všemohoucí.“

*Peter-Hans Kolvenbach
- Milé pověření*

Liturgická čtení v týdnu

Neděle 25. června 12. neděle v mezidobí	- 1. čt.: Zach 12,10-11 Ž: 63(62),2.3-4.5-6.8-9 odp.: 2b 2. čt.: Gal 3,26-29 Ev.: Lk 9,18-24
Pondělí 26. června ferie	- 1. čt.: Gn 12,1-9 Ž: 32,12-13.18-19.20+22 odp.: 12b Ev.: Mt 7,1-5
Úterý 27. června nez. pam. sv. Cyrila Alexandrijského	- 1. čt.: Gn 13,5-18 Ž: 14,2-3ab.3cd-4ab.5 odp.: 1a Ev.: Mt 7,6.12-14
Středa 28. června památka sv. Ireneje večer vigilie	- 1. čt.: Gn 15,1-12.17-18 Ž: 104,1-2.3-4.6-7.8-9 odp.: 8a Ev.: Mt 7,15-20 - 1. čt.: Sk 3,1-10 Ž: 19(18),2-3.4-5 odp.: Řím 10,18b 2. čt.: Gal 1,11-20 Ev.: Jan 21,15-19
Čtvrtek 29. června slavnost sv. Petra a Pavla	- 1. čt.: Sk 12,1-11 Ž: 34(33),2-3.4-5.6-7.8-9 odp.: 5b 2. čt.: 2Tím 4,6-8.17-18 Ev.: Mt 16,13-19
Pátek 30. června svátek Výročí posv. ol. katedrály	- 1. čt.: Iz 56,1.6-7 Ž: 84(83),3.4.5+10.11 odp.: Zj 21,3b Ev.: Jan 2,13-22
Sobota 1. července sobotní památka Panny Marie	- 1. čt.: Gn 18,1-15 Ž: Lk 1,46-47.48-49.50+53.54-55 odp.: 54b Ev.: Mt 8,5-17

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne	25. 6.	26. 6.	27. 6.	28. 6.	29. 6.	30. 6.	1. 7.

Antifona	1136	1150	1166	1708	1405	1637	1666
Žalm	784	783	783	786	786	783	783

Ranní chvály

Hymnus	1136	1151	1166	1708	1406	1638	1667
Antifony	1137	1151	1167	1183	1407	1639	1229
Žalmy	1137	1152	1167	1183	813	813	1229
Kr. čtení a zpěv	1140	1155	1170	1710	1407	1639	1668
Antifona k Zach. kantiku	701	1155	1170	1403	1407	1639	1669
Prosby	1140	1155	1171	1711	1407	1640	1655
Záv. modlitba	701	1156	1402	1403	1408	1640	1656

Modlitba během dne:

Hymnus	1141	1156	1172	1187	1264	1219	1233
Antifony	1142	1157	1172	1188	1408	1219	1234
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1265	1219	1234
Krátké čtení	1144	1159	1175	1190	1408	1641	1236
Záv. modlitba	701	1159	1175	1191	1408	1640	1236

Nešpory: SO

Hymnus	1132	1145	1160	1176	1409	1409	1642	807
Antifony	1133	1146	1161	1177	1404	1410	1643	808
Žalmy	1133	1146	1161	1177	1670	1678	1643	808
Kr. čtení a zpěv	1135	1149	1164	1180	1404	1410	1646	810
Ant. ke kant. P. M.	701	701	1164	1180	1404	1411	1647	702
Prosby	1135	1149	1165	1180	1405	1411	1647	811
Záv. modlitba	701	701	1165	1402	1405	1408	1640	702
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1238	1242	1260	1238

Svátek Neposkvrněného Srdce Panny Marie se slaví v sobotu po svátku Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Letos by to bylo 24. června, kdy se liturgicky slaví slavnost Narození sv. Jana Křtitele. Slavnost má přednost před památkou i svátkem. To ovšem nevádí, abychom tohoto dne zvlášť vroucně mysleli na Neposkvrněné Srdce naší nebeské Matky, protože jde o naše útočiště... Před rokem (11. června) se shromáždili mladí z MKH ze Sardinie k oslavě Neposkvrněného Srdce v San Leonardo a Matka Boží jim (prostřednictvím „vnitřní řeči“ Dona Gobbiho) adresovala tato slova:

„V těchto těžkých a bolestných letech především pro své mladé děti otvírá útočiště ve svém Neposkvrněném Srdci... - Je to vaše útočiště, kam se můžete uchýlit před vážnými a hrozivými nebezpečími, která vás obklopují.

Pohanská společnost, v níž žijete, která zradila svého Boha a postavila si idoly rozkoše a peněz, pýchy a sobectví, zábavy a nečistoty, znamená pro vás velké nebezpečí zradit váš křest a porušit závazky, jež jste přijali před Bohem a před církví.

V mém Neposkvrněném Srdci budete zformováni k dokonalé oslavě Pána, ve shodě s životním závazkem, jež jste mu nabídli, ve splnění Boží vůle a v zachování Jeho zákona.

- Je to vaše útočiště, v němž jste chráněni před zlým vlivem tohoto materialistického světa, zcela zaměřeného na stupňovanou honbu za rozkoší.

V mém Neposkvrněném Srdci budete formováni k odříkání a umrtvování, k modlitbě a pokání, k chudobě a dokonalé lásce.

Tak zakusíte radost, že jdete cestou, kterou vám Ježíš vytyčil v duchu svobody, a že odpovídáte na velký dar, který vám udělil.

...Jak je nasáklé nemravností a zlem to prostředí, v němž žijete!

...ďábelská moc satanova se stále více šíří na jednotlivce i na národy.

Jak vás uchrání tohoto moře bídy, zkázy a bezbožnosti?

- Mé Neposkvrněné Srdce je vaším útočištěm. V něm vás shromáždí jako v novém duchovním večeradle, abych pro vás získala dar Duha svatého, který vás promění v apoštoly druhé evangelizace.

Mariánské oázy

KŘTINY

Tato mariánská oáza leží uprostřed hlubokých lesů na prostoru obklopeném zalesněnými horami, mezi nimiž se táhnou tři údolí, kterými se dá do Křtin přijít. Poblíž začíná jižní díl Moravského krasu. Poutní kostel uvidíte teprve až od prvních křtinských domků.

Dějiny začaly v první polovici 13. století. Tehdy totiž byla u vesnice Bukovinky, přifařené do Křtin, nalezena socha Panny Marie, přes dva metry vysoká, vytesaná z kamene. Ležela na zemi, zarostlá v křoví. Kdo ji tam ukryl, není známo.

Socha byla nejprve postavena na kamenný sloup. Lidé přicházeli shlédnout sochu, začali před ní uctívat Rodičku Boží. Brzy nad sochou postavili stříšku. Když se počet poutníků množil, bylo rozhodnuto převést sochu do farního křtinského kostela. Ten spravovali premonstráti, sem poslaní jejich zabrzdovickým opatem.

Počet poutníků se stále množil. Mnozí tvrdili, že jejich modlitby přednesené před sochou byly vyslyšeny.

Farní kostel postupem doby nestačil pojmout všechny mariánské ctitele, proto premonstráti postavili vedle kostela starého ještě kostel druhý. V letech 1652 – 57 pak byly oba rozšířeny. Jak poutníků stále přibývalo, byla roku 1668 postavena kaple, již se říkalo „Výškovská“.

Avšak když ani tři jmenované budovy nedostačovaly, opat Maxmilián rozhodl namísto dvou kostelů a kaple vybudovat velký nový poutní chrám a celý poutní areál. Mělo se stavět podle plánů Giovanni Santiniho (+ 1723). Bylo naplánováno postavit prostranný kostel se dvěma věžemi, po obou stranách nové poutní svatyně měly být vybudovány elipsovité ambity se dvěma kaplemi. Také měly být postaveny rezidence pro premonstráty a pro kněze, kteří přivedou poutníky.

Santiniho plány po značných změnách realizoval stavitel Josef Ritz a Fr. Klíčník. S pracemi bylo započato r. 1718, ale pro tři války o Slezsko (1740–42, 1744–45 a 1756–63) musely být práce přerušovány. Pro nedostatek financí se v plánech i škrtalo, ba jeden čas se zdálo, že kostel zůstane vůbec nedostavěný.

Tak například místo dvou věží byla postavena jen jedna, místo dvou ambitů a dvou kaplí postaveny byly jen jeden ambit a jedna kaple. Že ale

kostel byl dostaven, o to má zásluhu opat Kryštof Matuška (1738–1777).

Nová křtinská svatyně byla vykrášlena překrásnými freskami. Jejich původcem je slavný brněnský malíř Jan Etgens.

Konsekrece dobudované poutní svatyně byla vykonána 21. dubna 1771 olomouckým světícím biskupem Matyášem, hrabětem Chorynským.

V tuto dobu dosáhly Křtiny své největší slávy.

Ale na křtinské jeviště vystoupil císař Josef II. (1780–1790). Ten zrušil zabrzdovické premonstrátské opatství, zabral část křtinské rezidence, ponechal z ní jen místnosti pro obydlí světského faráře a kaplana, a zakázal poutě. Na poutní křtinský kostel a na jeho vnitřní vybavení nebylo však celkem sáhnuto.

Po smrti Josefa II. se poutě do Křtin zase obnovily a počet poutníků rok od roku vzrůstá. V dnešní době se zapisuje zlatým písmem do dějin Křtin farář Tomáš Prnka. Provedl a stále provádí opravy chrámu uvnitř i zevně, zvelebují poutě. Přitahuje i mladé lidi, neboť je přesvědčen, že Maria, která v minulých staletích přivedla náš národ zpět ke Kristu, učiní tak také dnes, neboť stále platí staré heslo: Per Mariam ad Jesum.

Zvláštností Křtin jsou zasněžené a děkovné obrazy, které sem nanosili občané různých měst a vesnic. Obrazy jsou rozvěšeny ve velkém prostoru za hlavním oltářem, některé visí na stěnách ambitu. Mnohé z nich jsou značně veliké a mají vysokou uměleckou i historickou cenu, neboť zobrazují města, jak vyhlížela třeba v 17. století.

Křtinská poutní svatyně je 60 metrů dlouhá, má půdorys kříže, příčná chrámová loď měří 40 metrů.

Socha Panny Marie je vytesána z kamene, jaký se zde v okolí nikde nenalézá. Tvář Mariina je neobyčejně krásná. V pravici drží žezlo a v levé ruce Ježíška. Postavu Mariinu obklopuje svatozář z pozlacených pa-prsků. U nohou jí klečí dva andělé.

Nástrovní Etgensovy fresky jsou vytvořeny na slova Siracha:

„Mezi svatými jest mé přebývání. Já jsem Matka krásného milování, bázně a svatě naděje.“ Nad těmito freskami se dá meditovat dlouhé a dlouhé hodiny a poutník stále něco nového na nich objevuje.

Co mám říci nakonec o poutním místě KŘTINÁCH?

Křtiny ... toť líbeznost pro vnímavou duši.

Křtiny ... toť jedna z nejpůsobivějších oáz Mariiných na naší drahé Moravě.

Křtiny ... toť poutní místo, které dovede uchvátit duši a naplnit ji nadpozemskou slastí.

Když uvidíte všechnu tu krásu uměleckých děl, uvědomujete si, jaká hluboká víra, jaké svaté nadšení a jak vroucí láska toto všechno tvořila, ač hospodářské poměry nebyly nejlepší pro budování a vykrášlování.

Věřte mně, ve Křtinách je člověku tak sladce... Na žádném mariánském poutním místě jsem něco podobného nepocítil jako tady.

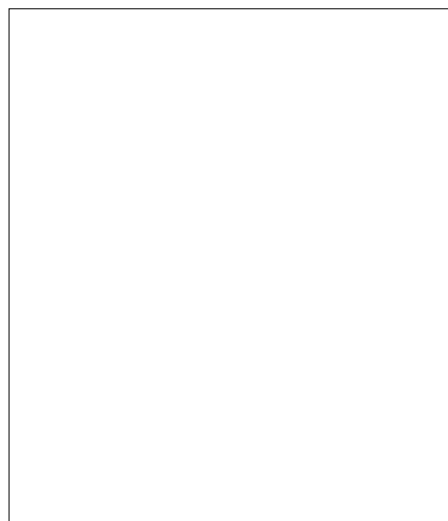
Mám přání: ctitelové mariánští, vykonejte si pořádnou pouť do Křtin a spojte ji s očistou své duše. A dáte mi jistě za pravdu.

P. Oldřich

DÍK ZA SRDCE TVÉHO SYNA!

Pane, neříkej mi všechno, co jsi ve své nesmírnosti; řekni mi jen, že Ty mě miluješ a že Ty jsi mé dobro. Neříkej mi to však v Božské mluvě slovy, která znamenají jak Tvou lásku, tak Tvou neúprosnou spravedlnost a Tvou ničivou moc. Řekni mi to spíše v mé vlastní mluvě, abych se vyhnul obavě, že slovo láska by mohlo obsahovat i něco jiného než Tvou dobrotu a laskavé milosrdenství.

Nekonečný Bože, Tys mi řekl takové slovo! Přikázal jsi oceánu své nesmírnosti, aby nevtrhl do ubohého ohrazení, jež obepíná skromné pole mého života ve stínu Tvé nekonečné velikosti. Chtěl jsi, aby jen červánek Tvé milostivosti sestoupil do chudé, malé země, která patří mně. Přišel jsi ke mně v lidském slově. Neboť Ty, nekonečný Bůh, jsi Bůh Našeho Pána Ježíše Krista. On k nám mluvil lidskou řečí, a v jeho ústech slovo láska neznamena nic jiného, nic, co by pro mě mohlo být hrozné. Neboť když Ježíš tvrdí, že nás má rád a že skrze něho nás máš rád Ty, vychází toto slovo z lidského srdce a neznamená nic jiného než naše štěstí. Když toto lidské srdce nás miluje, Srdce

Tvého Syna, Srdce podobné našemu - buď za to požehnán! - jen tehdy se mé srdce zklidní. Když mě miluje takové srdce, vím, že láska, která z něho prýští, není než jen láska. Ale Ježíš skutečně řekl, že mě miluje a jeho slovo vyšlo z lidského srdce. Toto srdce je Tvé, Bože našeho Pána Ježíše Krista. Je to Srdce ve své dobré nekonečně větší než mé, neko-

nečně bohatší na opravdovou lásku. A přece, protože je to srdce lidské, není třeba se obávat Tvého nekonečného majestátu, kde vše je vnitřně spojeno v nerozdílné jednotě.

Dopřej mi, nekonečný Bože, abych se vždy držel Ježíše Krista, svého Pána. Ať jeho Srdce mi zjevuje Tvůj vztah ke mně! V touze, abych se dověděl, kdo jsi, budu rozjímat o Jeho Srdci. Když upnu pohled svého ducha jen na Tvou nesmírnost, ve které je všechno v každé věci, ztrácím zrak a temnoty, které mě obklopují, jsou nesnesitelnější než všechny lidské noci. Hle, proč, Bože našeho Pána Ježíše Krista, budu pozvedat své oči k lidskému Srdci Tvého Syna a budu si jist, že mě máš rád.

Pane, ještě poslední prosbu: učiň mé srdce podobné Srdci svého Syna, široce rozevřené, bohaté láskou, aby tam moji bratři našli cestu k Tobě. Aby během mého krátkého života aspoň jeden z nich prošel touto branou a objevil, že ho miluješ. Bože našeho Pána Ježíše Krista, dopřej mi, abych Tě našel v Srdci Tvého Syna.

Karel Rahner SJ,
přel. otcové SJ, Sv. Hostýn

PŘÍLEŽITOST

Prožívali jsme slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Snad v nás vyrostla touha mu odpovědět, snaha spolu s ním udělat něco pro druhé. Pro koho? Pro ohrožené, malé. Především pro ty, kteří se vůbec nemohou bránit - pro nenarozené děti. Každý první pátek v měsíci děkujeme Bohu za to, že nás v Ježíši Kristu přijímá a dává se nám až do krajnosti. Po mši sv. bývá adorace. Proměňme tuto adoraci ve vroucí prosbu za životy nenarozených dětí, za maminky, které rozhodují o bytí či nebytí svých dětí, za lékaře, za otce těch dětí. Spojme se v modlitbě za to, aby nový a pohodlný prostředek k zabíjení nenarozených dětí - pilulka RU 486 nebyla zavedena v naší zemi.

Nebojme se prosit jmenovitě za ty, kteří o tom rozhodují:

- za Radima Uzla (předseda Společnosti pro plánování rodiny)

- za Josefa Suchopára (vrchní ředitel Ministerstva zdravotnictví)

- za Josefa Herela (ved. obchod. zastoupení Roussel Uclaf)

- za Víta Unzeitiga (předseda Čes. gynekolog. společnosti)

- za pracovníky lékař. pracovišť Praha Podolí a Apolinář v Brně (tato pracoviště byla předběžně vytypována pro zkoušení potratové pilulky)

- a za všechny ostatní pracovníky Ministerstva zdravotnictví, nemocnic a lékař. pracovišť.

Praktické uskutečnění může být různé. Někde snad půjde rozšířit dosavadní krátkou adoraci po mši sv. Jinde to může být samostatná adorace (nemusí být vždy před vystavenou Nejsv. svátostí oltáří) v kostele nebo kapli i bez přítomnosti kněze (ale s jeho souhlasem).

Možné prvky smírné adorace (pobožnosti, bohoslužby slova):

Litane k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu, smírná modlitba z kancionálu — Bolestný růženec - Čtení z Pisma - Přimluy (za nenarozené) - Píseň k sv. Zdislavě

P. M. Vitásek

NAD „MODROU KNIHOU“

Nejdražší nebeská Maminko, otvírám „Modrou knihu“ a zrak mi padá na velikonoční poselství z roku 1993, kde mne zveš, abych s Tebou prožívala chvíli modlitby, mlčení a očekávání u hrobu, kde odpočívá bezduché tělo Tvého Syna Ježíše.

Bílá sobota - jak důležitý den pro lidstvo. První den, kdy jsi byla povolána být naší Matkou. Matkou celého lidstva. Den Tvého nového du-

chovního mateřství. Co to pro Tebe znamená v dnešní době, mi dáváš poznat v následujícím textu:

„Jsem u každého hrobu, kde odpočívají miliony nevinných dětí, které se ani nemohly narodit, protože byly usmrceny v mateřském lůně. Uvnitř nového hrobu, kde je položeno tělo mého Syna, vidím shromážděny všechny ty nespočetné hroby a hojné slzy stékají po tváři Mamin-ky, která oplakává všechny tyto své

děti, zabitě způsobem tak nelidským a krutým.“

Maria, Matko moje, odpust! V hloubi srdce si uvědomuji, kolik Tvého bolu je způsobeno i mojí lhostejností a zbabělostí. Kolikrát jsem Tě ubezpečovala, jak velmi Tě mám ráda, a přesto Tě nechávám plakat.

Vzpomínáš si určitě i na moji nechuť něco konat, když mi sestra před únorovým večeradem zatelefonovala, že bychom měli podpořit výzvu

uveřejněnou ve Světle proti zavedení potratové pilulky RU-486 na trh České republiky. Říkala jsem si, no, můžeme získat tak 30 podpisů, zašleme je do parlamentu, ale bude to mít vůbec nějaký smysl?

Děkuji Ti, Panno Maria, že jsi i přes mé počáteční odmítnutí poslala za mnou kolegyni, se kterou jsme daly dohromady text petice proti této tabletce a na večeradle (které se konalo na smír za zločiny potratů v naší zemi), jsem jen s úžasem hleděla, jak dokážeš v lidech působit. Jak ochotně si brali prázdné formuláře do svých farností a pak v průběhu 2-3 týdnů mi chodily podepsané archy z různých koutů Moravy. Ba z jednoho olomouckého kostela přišla tato petice podepsaná lidmi i z jiných 7 zemí. Těch podpisů se nakonec i přes velmi krátký časový úsek sešlo 100 x víc, než jsem původně předpokládala. A já pochopila, jak velmi Ti na tom záleží, aby naše země, která je Ti zasvěcena, byla od tohoto zla uchráněna. Aby se pilulka, která zabíjí 2-3 týdenní plod, nerozšiřovala.

Vždyť kolik žen by se ani nedozvědělo pravdu, neboť dnes je tato tabletka některými našimi „odborníky“ vydávána za lék.

Po odeslání petice (7. března 1995) předsedovi Petičního výboru parlamentu ČR jsem byla asi za dva dny upozorněna, že večer v televizi na NOVĚ půjde pořad zabývající se právě tímto tématem. Redaktor hned na začátku razantně prohlásil, že nikdo nebude zakazovat jeho ženě tuto tabletku použít. Výsměšně se zmínil o názoru předsedy pet. výboru, který doporučoval mladým jako antikoncepci sexuální zdrženlivost. Tabletka byla prezentována výhradně kladně, ale jako odstrašující příklad byli uvedeni tzv. protipotratoví bojovníci, kteří na amerických klinikách neváhají střílet na lékaře provádějící potraty. V pořadu sice přiznali, že parlament dostal kvůli RU-486 více protestních dopisů, než když se jednalo o důchodech, ale závěr patřil náměst-

kovi ministra zdravotnictví, který zdůraznil, že na laické veřejné aktivity nebudou brát žádný zřetel a že nevidí důvod, proč by se tato pilulka nemohla dovážet i do ČR, když chceme vstoupit do Evropy. Na to, že většina zemí RU-486 odmítá a že ji legalizovaly jen 3 země světa, nějak pozapomněl.

Víš, Maria, i já jsem při tomto vysílání a v dalších dnech cítila velkou bolest, která je jistě jen nepatrnou kapičkou proti Tvé velké bolesti. A tak Ti velmi děkuji, že jsi mi pomáhala modlit se a odpouštět všem těm, kteří jsou momentálně zainteresováni ve službách zla.

Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí!

Jaký já bych asi měla názor, kdybych byla vychovávána jinak? Přemýšlím, co se asi děje v ženě, která se rozhodne dítě odstranit a pilulku přijme. K vypuzení malého tvorečka dochází až za několik dní. Jaký boj se pak odehrává v nitru ženy, která už nemůže svůj čin vzít zpátky, i když k němu ještě fakticky nedošlo? Zlý duch, který rodiče či ženu k tomuto činu dohnal, nemá zájem, abychom měli v sobě Kristův pokoj. Začne působit opačně. A kolik modliteb je potřeba, aby žena přijala dar Ducha svatého - výčitky svědomí a ty ji dovedly k hlubokému pokání. Vždyť jak milosrdný je Bůh - náš nebeský Otec, který všechny tyto potracené děti - roztrhané, umačkané, zdeformované, po velkém utrpení, které prožijí, si bere zpět k sobě, a tyto děti se přimlouvají za své rodiče. I moderní technika byla Bohem použita, aby odhalila světu krutost jeho počínání (viz film Némý výkřik). A odpověď světa - mnohá dětská tělíčka se stávají surovinou k výrobě krásličích prostředků pro ženy.

Existuje větší protiklad?

Bílá konsekrovaná, životodárná hostie a bílá smrtelná tableta RU-486.

Listuji v knize a Ty mi ukazuješ další místo:

„Zločin zabíjení dětí v mateřském lůně křičí po odplatě před tváří Boží a vrývá do mého mateřského Srdce hluboké rány...“

Jen mohutná síla modlitby a usmířujícího pokání může zachránit od všeho toho, co připravila spravedlnost Boží, jestliže svět bude tvrdošíjně odmítat každé pozvání k pokání.“

Ano, přiznávám se, že lidské prostředky selhaly. Že všechny petice byly smety ze stolu. Ale pro Boží děti vždycky existuje naděje. Dáváš mi před oči příklad Dona Bosca. I nemožné vybojoval se svými svěřenci před svatostánkem s růženci v rukou a s modlitbou naotech. A v poselství z 27. 10. 1988 mi dáváš své ujištění:

„Jsem přítomna před každým svatostánkem země. Modlitbou konanou se mnou - vaší nebeskou Matkou, můžete dosáhnout velkého daru proměny srdcí a konverze.“

Panno Maria, pomoz! Jedině Ty můžeš zabránit postupu síly zla. Víím, že k tomu, abys mohla zasáhnout, potřebuješ od nás zbraň - a tou nejmočnější zbraní je modlitba sv. růžence, jdoucí přímo z našich srdcí do Tvého Neposkvrněného Srdce.

Mnohé noviny už psaly, že lékaři by potratovou pilulku přivítali, ale že francouzská firma Roussel Uclauf, která pilulku vyrábí, dosud nepožádala o registraci a žádná česká firma ještě neprojevila o tuto zakázku zájem. A v tom je šance pro nevinné, pro ty, co se nemohou nijak bránit. Maria, přiveď nás všechny, malé i velké, ke svatostánku na audienci ke svému Synu, Ježíši Kristu, který je nevyčerpatelnou studnicí milosrdenství. Když se s námi budeš přimlouvat Ty, náš Král vyslyší jistotně naše prosby za lékaře a všechny, co rozhodují o zavedení potratové pilulky v naší zemi.

Maria, Ty jsi Žena oděná sluncem, veď nás, chceme Tě následovat!

Markéta

ARCHA ÚMLUVY

Medjugorje, které se stalo místem velkých milostí i předmětem velkých sporů, má svou paralelu na opačném konci světa. V argentinském městě San Nicolas zcela mimo pozornost Evropy docházelo od 25. 3. 1963 a zvláště pak od 13. října 1983 do 11. února 1990 k zjevením, během nichž bylo předáno na 1800 poselství. Je opravdu škoda, že jsme o těchto poselstvích nic neslyšeli.

Ústřední téma těchto poselství je možno vyjádřit touto větou: **Bůh chce obnovit svou smlouvu se svým lidem skrze Marii, Archu úmluvy.**

Vizionářku Gladys vyzvala Panna Maria opakovaně, aby četla a dávala čist vybrané úryvky ze Starého i Nového zákona. Ústřední místo tu zaujímá 11. a 12. kapitola Zjevení sv. Jana, kde se hovoří o *Božím chrámu, který byl otevřen na nebi a ukázala se v něm archa úmluvy*. A hned na to následují slova o *velikém znamení: Ženě oděné sluncem a o boji s rudým drakem*. O stejném obrazu hovoří Pavel VI. ve svém encyklice *Signum Magnum*, kde říká, že toto znamení představuje Marii a současně církev.

Panna Maria, Archa úmluvy, se v poselstvích ze San Nicolas přestává také jako **záchranná archa**, která připlula, aby své děti přivedla k Hospodinu. V jednom z poselství, které podává sám Ježíš, se praví: „Tehdy byl svět zachráněn skrze Noemovu archu. Nyní je touto archou moje Matka. Duše budou zachráněny skrze ni, neboť ona je přivede ke mně“ (30. 12. 89).

Rok 1984 je rokem, kdy vývoj událostí v Medjugorje dostal politováníhodný příděch. Pro nechutný

☛ spor s františkánským řádem zaujal biskup Zaníc zcela negativní postoj k tomuto místu milosti. Ve stejnou dobu na opačném konci světa řekla Panna Maria vizionářce Gladys: „O všech ostatních místech, kam jsem se se svými poselstvími obrátila, bych mohla říci, že jsem mluvila na hřbitovech. Nikdo neodpověděl tak, jak to Pán očekával. Proto jsem se obrátila k tomuto národu. Řekni bratřím, aby se naučili odpovídat na volání Páně“ (18. 2. 84).

Že je možno zaujmout k soukromému zjevení také jiný postoj, než jakého jsme svědky v Medjugorje, ukazuje příklad z Argentiny. Farář katedrály v San Nicolas spolu s místním ordinářem biskupem Salvadorem Castagnou si přečetli přijatá poselství a konstatovali, že obsahují hluboký teologický význam a jsou v plném souladu s Písmem svatým. Mons. Castagna se s hlubokou vírou a pokorou připojil k naléhavým výzvám o modlitbu a obrácení. Nejenže poselství přijal, ale sám se postavil do čela tohoto hnutí, osobně je podporoval a vedl. Každého 25. v měsíci se konalo velké kající procesí, které vedl sám biskup. Přijal výzvu Matky Boží ke stavbě nové svatyně, získal podporu argentinské biskupské konference a svatyni postavil. Nezdržoval se problémem právního uznání pravosti zjevení, ale uznal je pastoračně. Dne 25. 6. 1990 ve svém kázání řekl: „Není nejmenších pochybností, že tato událost Boží milosti dále poroste. Prokazuje svou pravost svými plody.“

Když odcházel v srpnu 1994 do diecéze Corrientes, řekl ve své homilii při posledním procesí 25. 8.:

„Měl jsem jedinečnou příležitost uznat nesrovnatelnou přítomnost Panny Marie v naší diecézi. Když jsem sem před deseti lety přišel, řekl jsem s velkým pohnutím: „Vidím, že Panna Maria má v této diecézi své místo.“ To jsem ještě o zjevení naší Růžencové Panny Marie nic nevěděl. Soudil jsem tak podle jiných velmi jasných a prostých znamení.

Nyní je moje poslání zde u konce. S velikou synovskou radostí sleduji nepřetržitý proud poutníků, který přichází k Matce Boží, aby zde byl obdarován mimořádnými obráceními díky modlitbě a rozjímání. Je zde svatyně, ze které mimořádně vyzařuje evangelium a nadpřirozeno. Byla vyslyšena má modlitba, kterou jsem přednesl na místě zjevení, když jsem je poprvé navštívil: - Pochází-li to od Boha, nechť se to stane.-

A tak jsem zbudoval další svatyni, nové centrum úcty k Nejsvětější Panně. Žehnám a děkuji všem, kteří tuto stavbu svými dary podpořili a postavili se tak do služeb Božího lidu.“

Krátce před tím na svátek Nanebevzetí Panny Marie ustavil Mons. Castagna v San Nicolas „Asociaci dcer Panny Marie Růžencové“. Je to velmi živé náboženské společenství, jehož posláním je služba u nové svatyně Panny Marie.

Jak říká René Laurentin, svým postojem nepodpořil Mons. Castagna pouze pouti, ale i samotná zjevení, a to způsobem, který je zajisté nejlepším a nejnižším.

Panna Maria v San Nicolas řekla: „Odsud se obnoví úcta k Ježíši a k Marii“. Panna Maria projevila především velkou starost o mladou generaci. Krátce nato se o Květné neděli 1984 uskutečnilo v Římě první setkání mládeže se Svatým otcem, které pak mělo první mimořádné pokračování právě v Buenos Aires v Argentině v roce 1987. Pohled na narůstající dosah těchto setkání v Santiagu de Compostella ve Španělsku 1989, v Čenstochové 1991, v Denveru 1993 až k pětimilionové Manile 1995 nasvědčuje, že Mariin plán se začíná uskutečňovat, a tato realizace by mohla mít ještě větší úspěch, kdyby příklad Mons. Castagni nezůstával tak ojedinělý. Koho měla Panna Maria na mysli, když hovořila o hřbitovech, nechť si čtenář domyslí sám.

Jedním z argumentů těch, kterým jsou „soukromá mariánská zjevení“ nepřijemná, je obava z ohrožování ekumenických snah. Že tyto obavy by měly být ve skutečnosti právě opačné, dokazuje toto prohlášení luteránských teologů a pastorů z Argentiny:

„Aby Maria mohla ve zjeveních mluvit k světu, to může způsobit jedině Bůh. Nevystavujeme se riziku, že propadneme neblahému omylu, když budeme před touto skutečností zavírat oči a nevěnujeme jim žádnou pozornost? Neměli bychom naopak otevřít svá srdce tomuto světu, které nám Bůh poskytuje k naší záchraně? Nejsou tato fakta nesporným důkazem o rozhodující úloze, jakou hraje Panna Maria, když nyní vyzývá k naší záchraně? Je zcela zřejmé, že tento problém si zaslouží, abychom jej zkoumali.“

U mnoha národů světa je dnes v sázce sama existence křesťanství. Byl by to vrchol neodpovědnosti, kdybychom Boží hlas, který k nám hovoří skrze Marii, prostě ignorovali a otočili se k ní zády jen proto, že její hlas slyšíme od katolické církve.

Neexistuje důvod, abychom tato fakta dále ignorovali. Měli bychom přistoupit k tomu, abychom je bez předsudků zkoumali, protože zhoubu už klepe na naše dveře. A mohlo by se stát, že odmítnutím a nedbáním Božího poselství, které nám přináší Maria, odmítáme také nabídnutou milost, která je poslední nabídkou záchrany.

Pro vedoucí místa evangelické církve a pro všechny ostatní křesťany je naléhavou povinností zkoumat tato fakta a zaujmout k nim zcela objektivní stanovisko.

Je to o to naléhavější, že v reformované církvi zaujímá Matka Boží podřadné místo. Úcta k ní byla potlačena za třicetileté války, a především v epoše volnomyšlenkářské filozofie osvícenství uprostřed 18. století.

Potlačením mariánského kultu v srdcích evangelíků byly potlačeny i nejryzejší city křesťanské zbožnosti.

Maria ohlašuje ve svém zpěvu Magnificat, že ji budou blahoslavít všechna pokolení až do konce časů. Konstatujeme, že toto prorockví se v dnešních tragických časech naplňuje nikdy nepoznanou mocí v katolické církvi. V evangelické církvi upadlo toto prorockví do takového zapomnění, že po něm takřka nezůstává stop.

Tedy: Nezavazuje nás tato situace, ví Bůh, abychom tyto skutečnosti zkoumali a vyvodili z nich všechny nezbytné závěry?“ (1)

Bylo by velmi riskantní nedbat tohoto hlasu argentinských evangelíků třeba proto, že nejsou katolíky.

Lubomír Štula

(1) In MARIA HEUTE 5/95 č. 304 str. 2. Toto prohlášení argentinských luteránů je dobré porovnat s prohlášením německých evangelíků, které jsme publikovali v min. čísle Světla.

Pramen: Laurentin, René: Ein Ruf Mariens in Argentinien. Parvis-Verlag Freiburg, Švýcarsko

Pohledme, jakými prostředky činí Bůh z hříšníka světce; vezme ho tak, jak je, a použije ho proti němu samému; svede jeho náklonnosti k novému cíli a tělesnou lásku uhasí tím, že do něho vlije lásku nebeskou. Nepovažuje ho za iracionální stvoření bez vlastní vůle, jež je vedeno instinkty a ovládáno vnějšími vzruchy a pro něž je jeden požitek jako druhý, všechny jakoby téhož druhu, ač rozdílné co do intenzity. Triumf jeho milosti spočívá v tom, že vstupuje do srdce člověka, přesvědčí jej a celého jej získá tím, že jej promění. Naprosto respektuje původní strukturu ducha, kterého člověku dal; zachází s ním jako s člověkem, ponechává mu svobodu, aby si zvolil ten či onen způsob jednání; dovolává se všech jeho mohutností, všech jeho schopností, jeho rozumu, jeho opatrnosti,

morálního smyslu, jeho svědomí. Probouzí jeho obavy stejně jako jeho lásku; poučuje ho o zvrhlosti hříchu stejně jako o Bohu milosrdenství; avšak oživující princip nového života, to, co jej vzbuzuje a podpírá, toť vposledku plamen lásky.

Když byli na lodi a Pán k nim mluvil z břehu, nevěděli, že je to Ježíš, ač učedník, kterého Ježíš miloval, řekl Petrovi: Je to Pán, neboť lidé čistého srdce uvidí Boha; pak náhle Šimon Petr v bouřlivosti své lásky přehodil si svrchní roucho a skočil do jezera, aby u něho byl dříve. Svatý Jan vidí a svatý Petr jedná.

Pouhá přítomnost Kristova zapálila Petrovo srdce a ihned jej přivedla k Mistru; již jednou, když spatřil našeho Pána, jak kráčí po vodách, bylo jeho prvním hnutím nechat loď lodí a pospíšet Kristu vstříc: Pane, jsi-li to

ty, nech mne, ať k tobě přijdu po hladině. A když spáchal svůj velký hřích, stačí Ježíšův pohled, aby přišel k sobě: Pán se obrátil a pohlédl na Petra a Petr se rozpomněl na slovo Páně, vyšel ven a hořce zaplakal. Při jiné příležitosti, za odpadu mnohých učedníků, řekl Ježíš dvanácti: Chcete mne také vy opustit? Svatý Petr odpověděl: Pane, ke komu bychom šli? Ty máš klíče věčného života a my věříme a víme, že jsi Kristus, Syn Boží.

Modlitba: *Pane, náš Bože, tys dal své církvi v jejích počátcích oporu v pozeňnaném působení svatých apoštolů Petra a Pavla. Prosíme tě, na jejich přímluvu, pomáhej i nám a ved' nás k věčné spáse. Skrze...*

John Henry Newman

NOVÁ ENCYKLIKA - UT UNUM SINT! AŽ JSOU JEDNO! (2)

DRUHÁ KAPITOLA - PLODY DIALOGU

Znovuobjevené bratrství

Zpětný pohled na 30 let umožňují lépe ocenit plody dialogu. Křesťané různých církví již nestojí proti sobě jako nepřátelé nebo cizinci, ale vnímají se jako bratři a sestry. Objevují se nové termíny, vyjadřující významnou změnu v postojích: odloučení bratří, jiní křesťané, jiní, kdo přijali křesťanství, křesťané jiných církví, církve a církevní komunity, které nejsou v plném společenství s katolickou církví... Papež upozorňuje, že na různých místech světa při ekumenických bohoslužbách zakouší „univerzální bratrství křesťanů“. Dřívější rivalové spolupracují v řadě úkolů. Jedním slovem, křesťané se obracejí k bratrské lásce objímající všechny Kristovy učedníky. Toto poznávání bratrství nespočívá ve filantropii širokého srdce nebo ve vágním pojetí rodinného ducha. Je vkořeněno do poznání jednoty v křtu a z toho plynoucího závazku velebit Boha v jeho díle. Zde jde o mnohem víc než jen o akt ekumenického dvoření - jde o základní eklesiologický princip.

Solidarita ve službě lidství

Křesťanská společenství se často spojují tam, kde jde o hodnoty lidské svobody, spravedlnosti, míru, budovnosti světa a lidských práv. Zkušenost ukazuje, že právě síla sjednocených hlasů křesťanů zmůže více než izolované hlasy jedinců. Je tu společná pomoc zejména chudým,

poniženým a bezbranným. Je potěšující vidět, jak ekumenická spolupráce narůstá - také díky vlivu Světové rady církví.

Vzájemné přibližování se skrze Boží Slovo a bohoslužbu

Významným krokem jsou ekumenické překlady bible připravené odborníky, které vytvářejí solidní bázi pro modlitbu a pastorační aktivitu Kristových učedníků.

Jako odezvu na liturgickou obnovu v katolické církvi i jiné komunity usilují o obnovu své bohoslužby v ekumenickém směru. Slaví již také liturgii večeře Páně každou neděli, přijímají společně cykly liturgických čtení, totéž se týká i liturgických obrazů, šatu, gest aj. I na teologických školách se zavádějí kurzy dějin a významu liturgie v perspektivě nové situace. Jistě, dosud není možné celebrovat společně eucharistickou bohoslužbu pro rozpor ve věcech víry. Ale touha, aby se tak stalo, je již modlitbou. Společně mluvíme s Otcem, zakoušíme stále víc, co je to „jedno srdce“. Zakoušíme reálné, i když dosud ne plné společenství. Dovedl by si někdo před sto lety něco takového představit?

Jsou stanoveny normy, kdy svátosti eucharistie, pokání a pomazání nemocných mohou přijmout i ti, kdo nejsou v plné jednotě s katolickou církví, ale velice touží přijmout tyto svátosti a přistupují k nim s vírou, kterou katolická církev vyznává o těchto svátostech. Podobně katolíci mohou tyto svátosti přijmout od služebníků těch církví, které je platně vysluhují. Stanovené normy vzhle-

dem k ekumenickému pravdivému pokroku musí být respektovány.

Ocenění hodnot přítomných mezi ostatními křesťany

Ekumenický kontakt pomáhá naučit se vnímat svědectví, která vydávají o Bohu křesťané jiných vyznání a radovat se z nich. Jsou to svědectví svatosti, věrnosti „až k prolití krve“ - co je opravdově křesťanské, nemůže stát v konfliktu se skutečnými zájmy víry.

Růst společenství

Dialog naučil křesťany uvědomit si prvky víry, které mají společné. Úsilí o jednotu je závazkem, vyvěrajícím ze samé podstaty křesťanského společenství. Také vzájemný dialog s většinou křesťanských církví začíná od poznání stupně již dosažených výsledků směrem k oblastem, do nichž je třeba proniknout v rozpravě o tom, co nás dělí.

Dialog s církvemi Východu

Encyklika obsahuje přehled ekumenických kontaktů inspirovaných II. vat. koncilem v době pontifikátu Jana XXIII. a Pavla VI. - Papež Jan Pavel II. hovoří o tom, že církev musí dýchat oběma plícemi. Plné sdílení mezi Východem a Západem musí být hledáno v jednotě obou při legitimní odlišnosti. Zvýrazněna role sv. Cyrila a Metoděje, sv. Benedikta, připomenuty encyklika Slavorum Apostoli a apoštolský list Euntes in Mundum při příležitosti milénia pokřesťanství Kyjevské Rusi.

☉ (Je zde často citován dekret o ekumenismu Unitatis Redintegratio, čl. 15 a aplikován na dnešní situaci.)

Významným faktem je, že tyto církve mají pravé svátosti, kněžství a eucharistii, které je s námi těsně pojí.

V duchu koncilu a ve světle rané tradice znovu se objevuje pojem „sesterské církve“, který označuje jednotlivé či místní církve shromážděné kolem svého biskupa. Po odstranění vzájemných exkomunikací a bolestných kanonických a psychologických překážek je to velmi významný krok na cestě k plnému sjednocení.

Dialog s ostatními církvemi a církevními společenstvími na Západě

Aby vzniklo vhodné klima pro bratrský dialog, koncil se soustřeďuje na dvě oblasti: jedna je povahy historicko-psychologické, druhá teologická a nauková. To, co bylo rozděleno na konci středověku v době vážných krizí, bylo předtím mnoho staletí spojeno. Existují však závažné rozdíly nejen povahy historické, sociologické, psychologické a kulturní, ale v chápání zjevené pravdy.

Naši odloučení bratři otevřeně uznávají Ježíše Krista jako Boha a Pána a jediného prostředníka mezi Bohem a lidmi. Mají velkou lásku a úctu k Písmu svatému a uznávají jeho božskou autoritu. Chápu ale

jinak než my vztah mezi Písmem a církví, v níž dle katolické víry má ve vykládání a hlásání psaného Božího Slova zvláštní místo autentický učitelství úřad.

Dále je tu křest, pouto jednoty mezi všemi, kdo jím byli znovuzrozeni. Je to jen počátek a výchozí bod, směřující k dosažení plnosti života v Kristu. Předmětem dialogu by mělo být učení o Večeři Páně, ostatních svátostech, liturgii a službách církve.

Život těchto našich bratří je živěn vírou v Krista, podporován milostí křtu a Božím slovem. Projevuje se v modlitbě, rozjímání Božího slova, v životě rodiny a sboru. Jejich bohoslužba někdy obsahuje významné prvky starší společné liturgie.

Dokument Unitatis Redintegratio oceňuje jejich živý smysl pro spravedlnost a upřímnou lásku k bližnímu, činnorodé úsilí za zmírnění duchovní i tělesné bídy a zlidštění světa. I když mnozí nechápu evangelium v mravní oblasti stejně jako katolíci, chtějí se držet Kristova slova jako zdroje (Dekret o ekumenismu 22-23).

Těžké a delikátní zkoumání otázek víry za vzájemného respektu před svědomím vlastním i druhého je doprovázeno společnou modlitbou. Lze říci, že křesťané chápou důležitost ekumenismu. Právě v oblasti modlitby platí, že nejen specialisté, ale každý na svém místě v církvi v různém stupni svého vzdělání může dát svůj cenný přínos tomuto úsilí.

Církevní vztahy

Zde papež konkrétně oceňuje, co pozitivního a ekumenicky nadějného prožil při svých cestách na různých kontinentech a v různých zemích a co je pro něho pramenem velké radosti, kdy pokoncilní doba probouzí mnohé programy a aktivity směřující k jednotě křesťanů. (Vzpomíná, jak např. ve Švédsku se během sv. přijímání přiblížili k oltáři luteránští biskupové a vyjadřovali svými gesty touhu po účasti na stejné Eucharistii a přáli si přijmout celebrantovo požehnání. Papež jim s láskou poželoval.)

Úspěchy spolupráce

Víra se musí odrazit v životě křesťanů. Mají chválit Boha za přijatá dobrodíní v živém smyslu pro spravedlnost a lásku k bližnímu. Činná víra vždy vytváří mnoho podob, pomáhajících zmírnit duchovní a tělesnou bídu, vychovávat, zlepšovat životní podmínky a podporovat mír ve světě. Zde je mnoho příležitostí pro ekumenickou spolupráci. Sv. otec připomíná rok 1986, Assisi, Den světových modliteb za mír a další události.

(Vzhledem k rozsahu tohoto pojednání biskupa Mons. Josefa Hrdličky dokončíme až v příštím čísle.)

Uznání za mimořádné dílo

V dopisu Mons. Josefu Hrdličkovi ze dne 8.6.1995 píše apoštolský nuncius Mons. Giovanni Coppa: „Chci Vám vyjádřit upřímné díky Apoštolské nunciatury za vynikající spolupráci olomouckého organizačního výboru na plném úspěchu kanonizace sv. Jana Sarkandra a sv. Zdislavy z Lemberka stejně jako na setkání Svatého otce s mladými lidmi na Svatém Kopečku. Všechno proběhlo v překrásném stylu a s obdivuhodnou a bezchybnou precizností. Na účasti tak velkého množství lidí při těchto historických událostech má zásluhu

duchovní příprava, která předcházela příjezdu papeže. Vaši spolupracovníci od prvního do posledního odvedli opravdu mimořádné dílo, zasluhující nejvyššího ocenění. Také mnoho nejmenovaných, kteří zajišťovali služby různého druhu během návštěvy, si jistě zaslouží uznání. Budu Vám vděčný za to, že budete všem těmto Vaším spolupracovníkům tlumočit hlubokou vděčnost apoštolské nunciatury... Ať Pán, který sám nejlépe vidí a ví o všem, Vám odplatí za toto Vaše úsilí.“

ČTENÁŘ PÍŠE:

Vláček zpívá: „K Velehradu, k Velehradu,/ přeskakuji pražců řadu, pražců řadu;/ poutníčky až z Holomóca, od Ostravy / vezu na pouť, svatých bratrů na oslavy;/ věrozvěstům za dar víry poděkuji,/ tisíc sto let Krista Pána oslavují.“ / Jaké je mé překvapení v Starém Městě! / Dnes stále slova schopen nejsem ještě:/ poutníci se k Velehradu nedávají,/ autobusy Če eS A De vyhledají,/ i když cesta jako zemským rájem vede./ Poutníček dnes pěšky jít nedovede?/ Vzpomeňte si, poutníčkové milí zlatí,/ jak k nám přišli na Mora-

vu bratři svatí! / Kdyby tehdy na autobus čekat chtěli,/ místo Krista Svantovíta bychom měli,/ kdyby bratři nepřišli k nám bez bázně a hany,/ byli bychom dneska stále jen pohany!

Vážená redakce,
zas se blíží svátek svatých bratří,/ pohlavků pár poutníkům těm patří,/ kteří na autobus frontu stojí,/ na Velehrad pěšky jít se bojí.

V. Maier, Ostrava

Slavko Barbarić - MODLI SE SRDCEM
Vydala
Matice cyrilometodějská s.r.o. Olomouc

„OTČE, SVATÝ KOPEČEK PLNÝ JE TVÝCH OVEČEK“

Jedna účastnice setkání mladých se Sv. otcem nám píše:

„Chvilé očekávání na příjezd nejváženějšího hosta plynuly za bujarého veselí. Všichni jsme si připadali jako jedna velká rodina, čekající na tatínka.

Když se objevil náš pastýř celý v bílém, s berlou ve tvaru kříže na pódiu, zvolali jsme: „Otče, Svatý Kopeček plný je tvých oveček!“ Pohledem si nás přeměřil a do mikrofonu odpověděl „mladých a silných“. Přesto, že nás tu byly tisíce, každý z nás pocítil, že má své místo v jeho srdci.

Svatý otec byl přivítán přáním k narozeninám a my jsme volali „Ať žije Svatý otec!“; on odpověděl „Ať žije!“ My na to: „Máme Vás rádi!“, odpověď: „Já vás také!“ Následovala pantomima, při které si papež nakonec i zatančil. Neslyšící mládež z Janáčkovy akademie múzických umění předvedla také pantomimu „Mistře dobrý, co mám dělat“. Lidé rozdílného majetku (znázorněno různými velkými kufrý) se neustále háda-

jí. Všichni se na chvíli sjednotí v touze po pokoření přírody technickým pokrokem (znázorněno sestrojením letadla), ale nakonec poznají, že pravá blaženost spočívá v darování se druhým. Z největšího kufru se vysypou vlaštovky, které herci posílají na všechny strany. Dvě z nich přistály i na biskupech, kteří je zase posílali dál.

Společně jsme se pomodlili „Otče náš“ a Svatý otec nám ukázal, jak každé slovo této modlitby má pro nás svůj smysl. Zaspíval nám dokonce polskou písničku „Otče náš“, která nás zahřála u srdce. Důrazně nás vyzýval, abychom znovu a znovu četli evangelium. Pak se zeptal davu:

- „Dokážete klást Boha na první místo?“
- „Připravujete mu stále místo ve svém srdci?“
- „Snažíte se poznat Jeho všemohoucnost v kráse stvořených věcí?“
- „Milujete Ho z celého svého srdce, celé mysli a celé své síly?“

Na všechny tyto otázky se ozývalo odhodlané společné ANO. Náš pastýř byl odhodláním svých oveček potěšen a připomněl nám světová setkání mládeže. Zatím poslední z nich bylo v roce 1993 v Denveru a v roce 1997 se chystá v Paříži.

Na věčnou paměť tohoto dne byly posvěceny korunky pro poutní místa Sv. Kopeček, Žarošice, Bílá Voda.

Nezadržitelně se blížil čas rozloučení. Zástupci různých diecézí předali Svatému otci dary symbolického významu (např. prázdná mísa, která touží být naplněna).

Stojím tu uprostřed davu a toužím, aby tyto okamžiky nikdy neskončily. Je nám tak dobře spolu s naším Pastýřem. Víím, že nedokáží popsat to, co se tu opravdu odehrálo. A tak mě napadají pouze slova Písma „ani oko nevidělo, ani ucho neslyšelo, co Bůh připravil těm, kdo ho milují.“

Eva Šnevajsová z Olomouce

Ve dnech 25. června - 1. července se uskuteční ve Valdragone (San Marino) exercicie pro delegáty Mariánského kněžského hnutí ze všech kontinentů. Sejde se tu na tři sta kněží spolu s několika desítkami biskupů. Tyto exercicie jsou současně velkým večerádem modliteb za obrácení světa. V dopise, který nám poslal P. Fl. Quercia, hlavní organizátor exercicií, je obsažena prosba Dona Gobbiho, abychom se ve dnech exercicií, zvláště pak o svátku sv. apoštolů Petra a Pavla, pilířů církve, spojili ve svých modlitebních společenstvích ve farnostech i v rodinách a vytvořili tak spolu s Pannou Marií, Matkou církve, jedno velké večerádo modliteb a bratrské lásky! Naléhejme na Boží milosrdenství, aby vylilo proudy slitování na ubohé lidstvo, aby seslalo oheň Lásky Ducha svatého v nových Letnicích, a uspíšilo tak triumf Neposkvrněného Srdce Panny Marie v triumfu druhého příchodu jejího Syna... Ve Valdragone budou zástupci národů zpívat: „Tempora bona veniant, pax Christi veniat, per Immaculatam Cor Mariae regnum Christi veniat! Christus vincit, Christus regnat, Christus imperat!“ (Časy blahé ať přijdou k nám, mír Kristův přinesou, vládu jeho nastolí! Kristus vítězí, Kristus kraluje, Kristus vládne všem!)

Josef Viček, P. RNDr. Jaroslav Macoun

DNEŠNÍM ČÍSLEM POČÍNÁJE UVEŘEJŇUJEME ČESKÝ PŘEKLAD ENCYKLIKY JANA PAVLA II. „E V A N G E L I U M V I T A E“ (EVANGELIUM ŽIVOTA).

V čísle 26 dostáváte strany 1-6 a závěrečné strany 43-48. V čísle 27 to budou strany 7-12 a 37-42. V čísle 28 pak str. 13-18 a 31-36 a nakonec v č. 29 str. 19-30. Tak budete mít celou encykliku v jednom svazku, na který si pak v papírnictví obstaráte kartonovou složku. Tato příloha je naším vydáním navíc, ale je třeba, aby se slova Nejvyššího Pastýře dostala co nejvíce mezi lid.

Jedna luteránka, která velice Ine ke své víře, připomíná různé Lutherovy texty o Panně Marii, které jsou plné obdivu, a píše: „Když čteme tato slova Lutherova, toho, který až do konce života uctíval Marii, světil její svátky a denně zpíval Magnificat, cítíme, jak jsme se všeobecně vzdělili od správného postoje k ní, který nám on ukázal na základě Písma... Vidíme, nakolik jsme se my evangelíci nechali pohlitit racionalismem. Racionalismus nepochopil naprosto nic z tajemství Boží svatosti... Racionalista chtěl pochopit všechno, a co nebyl s to pochopit, vyloučil... Racionalismus, který připouští jen to, co se dá pochopit rozumem, se začal šířit a vyhostil z evangelických církví mariánské svátky a všechno, co se na ně vztahuje, a zavinil ztrátu citu pro jakýkoli biblický odkaz na Marii. Tímto dědictvím trpíme dodnes. Luther nám větou: „Po Kristu je ona v celém křesťanstvu vzácným klenotem, který nelze nikdy dost chválit“ vštěpuje tuto chválu. Já musím vyznat, že patřím mezi ty, kdo to po celá léta svého života nedělali a tak odstraňovali i to, co říká Písmo: „Budou mě blahoslavit všechna pokolení“ (Lk 1,48). Já jsem se mezi tato pokolení nepočítala“ (M. Basilea Schlink, *Maria, der Weg der Mutter des Herrn, Darmstadt 1982, citováno z „Maria, zrcadlo církve“, Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří*).

Tak se láska k církvi přenesla na lásku k Marii a z Marie zase na církev, protože jed- na nemůže být bez druhé, jak správně po- znamená Chromatius Akvilejský: „Církev je shromážděna v hořejší místnosti s Marií, Matkou Ježíšovou a s jeho bratřími. Nemů- žeme proto nazývat církev shromáždění, v němž chybí Maria, Matka Páně s jeho brat- řími“⁹⁰. Závěrem znovu zdůrazňujeme: úcta vzdávaná blahoslavené Panně musí mít ekle- siologickou náplň. Jen tak se nalezne cesta a síla ke zdravé reformě forem a textů.

29. K těmto myšlenkám, které vycháze- jí z úvah o vztahu Panny Marie k Bohu - Otci, Synu a Duchu svatému - a k církvi, chceme připojit, v souhlasu s učením koncilu⁹¹, ně- kolik biblických, liturgických, ekumenických a antropologických směrnic, kterých bude tře- ba dbát při úpravě nebo při novém vypracov- ávání pobožností, aby lépe a zřetelněji vynik- lo pouto, které nás spojuje s Matkou Kris- tovou a Matkou naší ve společenství svatých.

30. Křesťanská zbožnost dnes vyžaduje, aby ve všech formách kultu byly přítomny

biblické prvky a myšlenky. Pokrok biblických studií, častější a všeobecnější styk s Pis- mem svatým, a především příklad tradice a vnitřní popud Ducha svatého, vedou křesťa- ny naší doby k tomu, aby stále více užívali bibli jako základní modlitební knihu, aby z ní čerpali směrnice pro jednání a nepřekonatel- né vzory. Mariánská úcta nemůže zůstat stranou tohoto všeobecného úsilí o křesťan- ský život⁹², ba právě z něho má čerpat no- vou sílu a spolehlivou pomoc. Stránky Pis- ma svatého odhalují podivuhodný Boží záměr o spásu lidí, všude jsou plny tajemství o Spasiteli a obsahují od Geneze až po Apo- kalypsu zřetelné náznaky o té, která byla Spasitelovou matkou a společnicí. Nechtěli bychom však, aby se tento biblický duch omezoval na pouhé, byť vědecky přesné citování textů a symbolů Pisma svatého: ob- sahují totiž daleko víc. Vyžaduje, aby slova a myšlenky Pisma svatého byly převedeny do modlitebních a zpěvních textů; a vyžaduje především, aby mariánský kult byl tak pro- niknut velkými tématy křesťanského posel- ství, aby křesťané při uctívání Sidla Moudros-

ti byli ozařováni světlem božského Slova a vedeni k životu podle zásad vtělené Moud- rosti.

31. Mluvili jsme už o úctě, kterou vzdá- vá církev Matce Boží při slavení posvátné li- turgie. Nyní však, když mluvíme o jiných pro- jevech úcty a o zásadách, o něž se mají opírat, je třeba připomenout slova konstitu- ce o posvátné liturgii „Sacrosanctum Conci- lium“; ta říká, když doporučuje lidové pobož- nosti: „... je třeba, aby tyto pobožnosti byly podle liturgických období v harmonickém souladu s posvátnou liturgií, aby z ní čerpa- ly inspiraci a poněvadž je liturgie svou pod- statou daleko převyšuje, aby k ní křesťanský lid přiváděly“⁹³.

Poznámky:

⁹⁰ Sermo XXX, I: S Ch 164, str. 134.

⁹¹ Viz II. vatikánský koncil, Dogmatická konstituce o církvi Lumen Gentium, č. 66-69: AAS 57 (1965), str. 65-67.

⁹² Viz II. vatikánský koncil, Dogmatická konstituce o Božím zjevení Dei Verbum, č. 25: AAS 58 (1965), str. 829-830.

⁹³ Č. 13: AAS 56 (1964), str. 103.

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějská s.r.o. Olomouc. Šéfredaktor Josef Viček. Adresa redak- ce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc; telefon a fax 068/52 228 03. Registrační značka OL 51. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: Agentúra Lux, Dis- tribúcia tlače, Zvonová 21, 969 01 Banská Štiavnica; podávanie novinových zásielok povolené SP, š. p. ZsRP Bratislava, č.j. 3228-OPP zo dňa 27. 12. 1994.

Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.) se podřizujeme konečnému úsudku církve.